

Det skal understreges, at der ikke ved dette forslag lægges op til nogen ændring af proceduren i forhold til, hvad der allerede er gældende i dag, og hvad der har været gældende også under den forrige regering. Den eneste forskel er, at skatteyderen ikke behøver at udtage stævning mod ministeriet.

Spørgsmål 37 (til statsministeren):

Kan statsministeren bekræfte, at det udstedte »ankeforbud« i skattesager i hans tid som skatteminister (1987-92) indebar, at ingen skattesag kunne indankes af ministeriet for en højere retsinstans uden den daværende skatteministers personlige involvering og beslutning.

Svar:

Vedlagt oversendes i 70 eksemplarer skriftlig besvarelse af spørgsmål nr. 37, 38 og 39 (L 175 – bilag 29) med den principielle bemærkning, at spørgsmål til ministre fra medlemmer af Folketinget eller fra Folketingets udvalg med fordel kan stiles til den ressortansvarlige minister. Ovennævnte spørgsmål vedrører forhold i Skatteministeriet i perioden 1987-92, som hører under skatteministerens ressort, uanset hvem der på det pågældende tidspunkt bestred posten som skatteminister. Statsministeriet har på denne baggrund anmodet Skatteministeriet om at udarbejde de pågældende besvarelser.

Svar:

Af den dagældende instruks for behandling af retssager fremgår, at ministeriet som altovervejende hovedregel ikke indbragte Landsskatterettens kendelser for domstolene eller ankede landsretsdomme til Højesteret.

I ganske særlige tilfælde kunne landsskatteretskendelser eller en dom fra Landsretten, efter et konkret skøn indbringes for domstolene henholdsvis ankes til Højesteret, såfremt a) der var udsigt til at vinde sagen og b) kendelsen havde betydning for et stort antal skattepligtige og c) sagens materielle spørgsmål beroede på et konkret skøn, der ikke egnede sig til at blive løst gennem lovgivningen.

Såfremt departementets retssagskontor efter indhentelse af udtalelser i sagen fra Kammeradvokaten, Told- og Skattestyrelsen og Landsskatteretten fandt, at sagen burde indbringes for

Landsretten henholdsvis ankes til Højesteret, blev sagen forelagt til ministerens godkendelse.

Spørgsmål 38 (til statsministeren):

Kan statsministeren endvidere bekræfte, at han i sin tid som skatteminister i en række tilfælde traf beslutning imod de juridiske indstillinger, der blev afgivet af Kammeradvokaten og/eller Told- og Skattestyrelsen og/eller departementet.

Svar:

Det er Skatteministeriets opfattelse, at en besvarelse af spørgsmålene ikke vil kunne ske uden samtidig at give indsigt i de interne overvejelser i ministeriet vedrørende ministeriets retssager, der efter ministeriets praksis ikke udleveres. Det i spørgsmålet anførte kan derfor hverken be- eller afkræftes.

Spørgsmål 39 (til statsministeren):

Kan statsministeren bekræfte, at der tilbage i perioden 1987-92 i hans tid som skatteminister blev taget bekræftende til genmæle i vundne sager, eksempelvis efter en enstemmig dom ved Landsretten, imod de juridiske råd fra Kammeradvokaten, Told- og Skattestyrelsen og departementet, og at der dermed var tale om en politisk og ikke juridisk afgørelse.

Svar:

Der blev i perioden 1987-92 fulgt et såkaldt appelbegrænsningsprincip indenfor Skatteministeriets område, hvilket nærmere omtales i besvarelsen af spørgsmål 37. Indførelsen af dette princip skal ses i lyset af, at det forinden havde været praksis at anke stort set samtlige tabte afgørelser.

Der forekom tilfælde, hvor eksempelvis side stillede instanser nåede forskellige resultater i i øvrigt ensartede sager. I disse tilfælde var der den mulighed, enten at indbringe den tabte sag for højere instans eller at tage bekræftende til genmæle i den sag, hvor ministeriet havde fået medhold. I konsekvens af appelbegrænsningsprincippet valgtes som altovervejende hovedregel det sidste.

De hovedbetragtninger, som ligger bag appelbegrænsningsprincippet, er fortsat retningsgivende for Skatteministeriets ankepraksis.

Der henvises i øvrigt til besvarelsen under spørgsmål 38.